

Henning Hood

Morten kom stavrende op ad flisegangen med det tunge fjernsyn i favnen. Han havde købt det brugt i Den Blå Avis. Sidsel stod og fulgte ham fra verandaen.

– Er det ikke tungt? Skal jeg hjælpe dig, skat? råbte hun.

– Bare du rydder bardisken.

Verandaen på kolonihavehuset var hævet en meter over jorden. Den var overdækket og ud mod haven var der en halv væg med et forskallingsbræt ovenpå som lignede en høj bardisk fra haven.

– Kan det lade sig gøre, skat?

Han slæbte fjernsynet op ad de tre trin til verandaen og stillede det på gulvet.

– Det er godt nok stort, sagde hun. – Jeg troede ikke det var så stort.

– Gider du flytte de ting der står på bardisken?

– Men kan det stå der uden at vælte ned?

Han gik hen og tog en potteplante fra bardisken og kastede den ud i urtehaven hvor han havde fræset jorden. Den landede med en dyb lyd uden at gå i stykker. Så tog han den anden potteplante.

– Jeg skal nok. Sidsel tog potten fra ham.

Han fik fjernsynet bakeset op på bardisken. I en periode tog han armbøjninger hver aften på gulvet ved siden af dobbelt-

sengen, men selv om han kom op på halvtreds i træk, kunne man ikke se det på hans overkrop. Det var som om der ikke fandtes muskler bag den tynde hud på brystet. Han fik det placeret lidt på skrå, så det ikke vippede. Han rystede armene og gik et skridt baglæns. Siden de så kolonihavehuset første gang havde han forestillet sig at den store veranda skulle bruges som en slags stue. Han havde glædet sig til at se fjernsynet stå lige dér, så de kunne sidde som to amerikanske sydstatsfarmere og se ud over deres jord samtidig med at de så fjernsyn. De havde allerede fået en aflagt lænestol fra hans forældre. Om natten skulle de smide et tæppe eller en presenning hen over, og om vinteren måtte det selvfølgelig stå i huset.

– Hvad med naboerne? sagde Sidsel. – Tror du ikke det larmer? Han gik om i skuret, hentede den lille stueantenne der havde stået i huset da de overtog det, og en forlængerledning. Han drejede på antennen, ledte efter kanaler, men der var bare flimmer.

– Skat, skal der ikke bruges en boks, signalet er jo blevet digitalt?

Han rettede sig op med et ryk. – Sig mig, har du ikke noget at lave. Man skulle tro der var lavet mad, jorden var revet, kartoflerne lagt, buskene klippet, man skulle tro køkkenet var gjort rent. Han stirrede på hende. Hun gik ind i huset, og lidt efter forsvandt han fra verandaen.

Han havde været væk i næsten en time. Sidsel ringede til sin søster der sagde at hun bare skulle sige til, så kunne hun være hos hende. Der kom en portrætudsendelse om statsministerens familie. Hun skulle ikke sidde alene i det åndssvage kolonihavehus. Sidsel satte sig i futonsengen og så ud i luften indtil hun hørte havelågen pibe. På strømpesokker listede hun ud ad bagdøren og blev stående bag huset på det lille stykke græs mellem skuret og hækken. Efter lang tids stilhed, lød der

banken og en stemme råbte hallo. Hun gik rundt om huset. En stor mand med hvide skægstubbe og kort strittende hår stod midt på verandaen. Hår og skæg var i samme perlemorshvide farve, så det så ud som om skægget fortsatte op på hovedet. I den ene hånd bar han en stor potteplante.

– Goddag, sagde han. – Jeg er naboen og ville bare sige velkommen til. – Men måske er I ikke så glade for potteplanter. Han lo og nikkede i retning mod den væltede potte i urtehaven.

– Det er bare Morten. Vi skulle have plads til det der ... hun pegede på fjernsynet.

Naboen nikkede. – I kunne ikke undvære det? Stilheden blev for meget?

– Nej nej, det er bare et billigt et.

Han nikkede og rullede ærmerne på sin sweater op. Han havde også hvide stive hår på underarmene. Han var ikke pæn, men Sidsel syntes godt om hans øjne. Det var ikke til at sige hvor gammel han var. Han kunne være en gammel mand der bare så ung ud. Han præsenterede sig som Henning og sagde at han boede bag den høje hæk.

– Bor? Altså bor fast?

Han holdt en pegefinger op for munden hvor fortænderne var blottet i et bredt smil.

– Man kan da ikke bo herude om vinteren, kan man? sagde hun. – Der er ikke vand, er der?

Henning lavede en galant bevægelse med armen. – Kom, så skal du se. Han holdt havelågen for hende og overhalede hende på grusstien, så han også kunne holde lågen ind til sin grund. Hun fnisede genert. Først lignede det bare en kæmpe græshøj. Men bagsiden af græshøjen var en stor smuk glasfacade.

– Hold da op, er det en jordhytte.

– Lad os bare kalde det det.

– Har du selv lavet den?

Henning nikkede og forklarede at jord var den bedste og billigste måde at isolere på. – Vi bruger formuer på at fylde vores huse med giftige isoleringsmaterialer selvom vi har den bedste isolering lige under fødderne. Han viste hende ind, og hun steg et par trin ned. Huset var et stort hvælvet rum. I den ene side et køkken, i den anden en sofa og en kæmpe bogreol og under loftet en hems.

– Kravl bare op og se.

Hun gik op ad stigen. Der var en skumgummimadrass og stakke med bøger.

– Hvordan kan du være heroppe?

– Jeg folder mig sammen til ingenting når jeg skal sove. Som et foster.

– Okay?

– Du er velkommen til at komme ind en nat og se, smilede han.

Hun kom hurtigt ned ad stigen. – Her bor du så?

– Her bor jeg.

Der duftede af tobak og brød. På den ene væg hang der et udstoppet dyr. En lille glathåret hund.

– Det er Fjodor, sagde han.

– Fjodor?

– Fjodor.

– Hvad laver du egentlig?

Han lo højt. – Jeg fyrer op, jeg laver mad, jeg læser, jeg tænker. Og om vinteren henter jeg vand.

– Men er der ingen der siger noget til at du er her?

– Jeg holder øje med at alt er fint. Jeg jager skurkene væk, så de fleste er glade for at jeg er her. Han gik ud på den lille fliseterrasse. Lagde nakken tilbage og trak vejret hårdt gennem næseborene så brystkassen hævede sig.

– Men hvor får du penge fra? sagde hun.

Han lo igen. – Du spørger bare, hva?

– Undskyld, det ...

– Fint. Der er så mange der taler med to tunger. Jeg deler aviser ud, Sidsel.

Hun fik et chok da han sagde hendes navn.

– Og hvis du vil høre hele sandheden, sagde han og bøjede sig frem. – Så tager jeg også fra de rige.

De grinede sammen.

– Fra de rige? sagde hun.

– Som Robin Hood.

– Robin Hood?

– Du ligner en der er faldet ned fra månen, det kan jeg faktisk godt lide. Du får resten at vide en anden dag. Nu kunne jeg se at I havde kastet med potteplanter, men måske vil du gerne have den her alligevel. Han havde båret potteplanten på hånden hele tiden. Hun blev rød i kinderne. – Selvfølgelig. Det var bare fordi der skulle være plads til fjernsynet.

– Det så jeg.

– Jeg må også hjem. Min mand bliver nok urolig.

Henning stod med hænderne i lommerne og så på hende med et underfundigt smil. – Ja, det gør han nok.

Hun fik potteplanten, den var tung for hende selv om hun brugte begge hænder.

Morten rodede med fjernsynet på verandaen.

– Hvor har du været? sagde hun.

– Hvor har du været? sagde han uden at se op.

Hun stillede potteplanten ved siden af fjernsynet. – Indflyttergave fra naboen.

Hun forklarede det hele. Til at begynde med arbejdede Morten videre med en lille sølvgrå boks, men da hun kom til at deres nye nabo delte aviser ud, så han op.

– Jeg synes faktisk det er trygt at han bor her, sagde hun hurtigt. – Jeg tror han er en slags vagt for hele haveforeningen. Det er sikkert derfor han får lov at bo her om vinteren, tror du ikke?

– Trygt! sagde Morten.

– Henning, hedder han.

– Det er ellers ikke småting du har fået at vide.

Med ét kom billedet frem på skærmen. Det var en bilreklame på TV 2. Han satte sig i lænestolen. – Sådan.

– Er det ikke meget højt, skat. Folk er jo herude for at slappe af.

– Er det noget din ven siger?

Hun sagde ikke noget. De så reklamer sammen. Morten sad i lænestolen, og hun sad på det store armlæn. Han gik i gang med at kode de andre kanaler ind, og hun gik ind for at varme maden.

Statsministerens kone sidder på hug i haven og planter en lille busk. Hunden Molly har gravet den op flere gange. – Mon ikke den bliver træt af det på et tidspunkt, siger hun.

De sad med hver sin tallerken i skødet. Mørket var faldet på, og nu var der bare lyset fra tv'et. Sidsel havde spurgt ham flere gange om de ikke skulle skrue lidt ned, han sagde at de havde købt et kolonihavehus for at være sig selv, og hvis hun var så bange for hvad naboerne sagde, kunne de lige så godt sælge huset med det samme.

– Tror du på det der? sagde Morten.

– På hvad?

– På at hun bliver ved med at plante den busk indtil hunden holder op med at grave den op. Det er sgu da løgn.

– Tror du?

Statsministerfruen fortæller at det bliver lidt meget med overvågningen, især når de skal solbade om sommeren, men at hun også har vænnet sig til det. Hun går rundt i haven og peger på overvågningskameraer og viser hvor de usynlige sensorer er. PET har lejet sig ind på nabogrunden.

– Tænk at have PET liggende på lur bag hækken. Morten lo.

– Hvad kunne der ske? sagde Sidsel.

– Der er sgu mange der gerne vil give dem en kugle for panden, det kan jeg godt sige dig.

– Hun virker ellers rigtig sød, synes du ikke?

Statsministerfruen er i supermarkedet. Hun tager en stor bakke kød op af køledisken. Hun kan godt lide hakkebøffer og frikadeller.

– Er det ikke sjovt? sagde Sidsel.

Morten snøftede et par gange, han så på Sidsel og kørte en hånd hen over hendes lår. – Tak for mad.

– Velbekomme, skat. Hun strakte hals og kyssede ham.

– Hvor er det hyggeligt herude.

Han blev ved med at køre hånden over hendes lår mens statsministerfruen stegte frikadeller med ungerne i køkkenet.

– Det er fandeme også løgn at de teenagere står og hjælper i køkkenet.

– HALLO!

Råbet kom fra hækken, Morten havde slukket fjernsynet og rejst sig i samme bevægelse. De kunne ane en arm vifte imellem grenene.

– Jeg kunne ikke undgå at høre jer. Vi bor tæt herude. Jeg er enig i at statsministeren er fuld af løgn. Men kunne jeg ikke bede jer om at se fjernsyn indenfor? Lyden går igennem hækken. Han lo.

– Okay? sagde Morten. – Jeg synes nu ikke det var så højt.

Der blev stille. Så kunne de høre at han gik ud gennem sin egen låge, hen over gruset.

– Hvad fanden vil han? hviskede Morten.

Hennings mørke skikkelse kom til syne. Han havde store bjergstøvler på, og da han kom helt hen til verandaen, kunne de også se at han havde en trævlet striksweater på. Han så mere vild ud end Sidsel huskede ham. Morten blev stående på verandaen, hvor han var en halv meter højere end Henning. Henning rakte hånden op til Morten, rystede Mortens

hånd alt imens han smågrinede. De trak hænderne til sig, og blev stående. Ingen af dem sagde noget. Henning stod som forstenet. Morten havde lagt armene på brystet og sænket hovedet lidt. Sidsel tænkte på to hunde der først lugter til hinanden og så stivner helt.

– Vil du ikke have en øl, Henning? sagde hun og så på Morten. – Måske skulle vi tage en øl her på verandaen, Morten?

– Det synes jeg er en dårlig ide, sagde Morten og så tomt på Sidsel. Han lagde en hånd på fjernsynet. – Okay, det er slukket. Hvad vil du?

– Morten, du er sandelig en mand der taler lige ud af posen. Du lægger ikke skjul på noget. Jeg vil prøve at kvittere fra samme skuffe. Lad mig starte med at sige at jeg ikke kan fordrage landets statsminister, jeg kan heller ikke fordrage tv. Jeg er herude for at få fred. Min hæk er høj og tæt af samme grund. Han pegede ind i mørket. – Ikke fordi jeg er fjendtlig indstillet, slet ikke, men fordi jeg vil have fred.

Morten havde trukket hovedet tilbage, Sidsel forestillede sig en lama eller en struds der gør klar til at hakke.

– Lad mig være mere direkte, fortsatte Henning. – Det er det rene vanvid at slæbe et tv ud i sin have i en haveforening. Det rene galimatias. Han smilede til Sidsel. – Selv om du har en meget venlig kone. Han slog hårdt på fjernsynet.

– Du er ikke normal, sagde Morten roligt. – Vil du være venlig at gå.

Henning kom op verandaen, rækværket nåede ham til hof-ten og nu var han et hoved højere end Morten. Han hævdede højre hånd med et ryk, og Morten kastede begge arme op foran sig. Henning lo. – Kan I have en god aften.

Henning gik tilbage ad havegangen med tunge skridt. Morten og Sidsel blev stående og hørte ham åbne sin egen havelåge og gå fløjtende hen til sit jordhus. Sidsel tog rundt om Mortens arm. Han trak den til sig. – Sig mig hvad fanden tænker du på? Han havde et vildt udtryk i øjnene. – Er du

ude på at ødelægge alting. Kan du ikke se at den mand er komplet psykopat?

– Jeg synes da også han er mærkelig.

Morten stillede sig i døren og viftede med hånden at hun skulle gå ind. Han lukkede døren efter hende og løftede sin pegefinger op foran hendes næse. – Det var dig der ville have det her hus. Det var dig der blev venner med den galning. Nu sørger du for at vi slipper for ham.

I samme øjeblik lød der et kæmpebrag udefra. – Hvad fanden ... sagde Morten.

Fjernsynet lå på jorden ved siden af urtepotten. Morten stirrede ind i hækken og pressede hånden prøvende mod det bræt fjernsynet havde stået på.

– Se nu, sagde han. – Er du tilfreds med dig selv?

– Morten, det må jo være faldet ned.

– Ligner jeg en idiot?

– Morten, det er vel ikke min skyld.

– Gu fanden er det din skyld. Du har hakket på mig hele dagen. Først måtte det ikke stå herude, så var det pludselig fint. Så forsvandt du pludselig over til naboen, og se hvad der er sket nu. Jeg købte det her forbandede kolonihavehus fordi du absolut ville have det. Se nu!

Han trampede rundt i mørket, inden han kom hen til verandaen igen. Han tog fat i hendes arm og trak hende ind, smækkede døren og skubbede hende ned i sofaen. – Nu skal jeg fandeme sige dig noget. Jeg gider ikke mere. Jeg gider ikke det her lort mere.

Sidsel så op, hendes blik forandrede sig og svævede et sted over Mortens hoved. Han vendte sig forvirret om. Henning stod lige bag ham. – Jeg er da vist ikke den eneste psykopat her, sagde Henning roligt. Hånden ramte Morten på siden af hovedet, så han væltede ind mod væggen. Sidsel holdt sig for ørerne. Henning samlede Morten op fra gulvet som en kludedukke, satte ham i sofaen.

– Ingen skal slå på kvinder i min haveforening. Har du forstået det?

Morten mumlede noget, Sidsel hulkede.

– Hør her, min pige, sagde Henning. – Hvis jeg nogensinde hører at han gør dig noget, så bliver jeg desværre nødt til at klynge din mand op i det nærmeste træ. Og fjernsynet havner samme sted. Forstår du det?

Sidsel rystede på hovedet.

– Du forstår det ikke?

– Jo, snøftede hun.

Morten holdt en hånd på hovedet da Henning gik ud. Sekundet efter kom Henning tilbage. – Og det fjernsyn kommer aldrig til at stå udenfor igen. Er I med?

– Ja, sagde Sidsel.

Da han var gået, prøvede hun at flytte Mortens hånd. – Er du okay, skat? Han viftede hende irriteret væk.

– Skal vi ikke ringe til politiet? sagde hun.

Morten blev siddende med hånden på hovedet.

– Skal vi ikke, skat?

– Skal vi ikke ringe til politiet? hvæsedes han. – Skal vi ikke ringe til PET? Skal du ikke snart holde din forbandede kæft?